

גל ליל ליל

בראשות
הרב יגאל כהן ראש
מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

03 הרב משה פינטו
האחריות שלנו
כהורים

04 מפנקסו של מחנך
הערכה עצמית

04 הרב אהוד מולאי
איש אמו ואביו תראו

05 הרב אליהו עמר
המלך דוד

11 לאשת חיל
חג האמונה

12 הנוער שואל
האם אוכל של
תוכים חמץ?

06 רגע של סיפור
את לא לבד

15 סיפורי צדיקים
בעל התניא

פרשת צו

לפי "אור החיים"

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
18:50	18:48	18:50	18:49
19:41	19:40	19:42	19:40
20:30	20:27	20:29	20:28

כניסת שבת

יציאת שבת

ר"ת

בירושלים: לנהגים 40 דק' 18:30

אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

עלון מספר
444

הרב יגאל כהן

ראש מוסדות יביע אומר
וארגון ענפים

ההרגשה הנכונה בקיום התורה ומצוות

שבחם של אהרן ובניו

להגיד שבחן, שלא היטו ימין
ושמאל. עד כאן. כלומר,
שבחם הגדול של אהרן
ובניו, אינו רק על
כך שאכן ביצעו
את הפעולות
שציוה אותם
משה ולא עשו
בניגוד לדבריו,
אלא
המעשי המדויק
נוספה גם כן כוונה ראויה,
שהם לא שינו מכל מה שנאמר

להם על ידי משה, אף על פי שלא נאמר להם כן
על ידי ה' יתברך בעצמו, בכל זאת עשו כדיבורו
של משה ולא שינו כלל (שפתי חכמים). בעצם,
התורה מעידה כאן על מחשבת לבם, שאף היא
היתה אך ורק לכבוד שמים, לא לכבוד עצמם
ולא לכוונה נוספת כלשהי, אלא כל מחשבתם
היתה נתונה לקיים את שציוה ה' ביד משה.

כמי ששמעו מפי הגבורה

וראיתי ביאור יפה בשם אחד מהמפרשים. אם
הקב"ה היה נגלה לכל אחד ואחד מאיתנו, והיה
אומר לנו: בני אהובי, תניח תפילין, תשמר
שבת, תאכל כשר, תקיים את המצוות... איך
היינו עושים את הציווי הזה? כמו אריה. כמו
כן, אם הקדוש ברוך הוא בעצמו יצוה אותנו
ללכת לשיעור תורה, בוודאי נתגבר

"וַיַּעַשׂ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה'
בְּיַד מֹשֶׁה" (ח, לו)

פרשת צו נקראת "פרשת הקרבנות" - קרבן
עולה, מנחה, חטאת, אשם ושלמים. בה אומר
הקדוש ברוך הוא למשה לצוות את אהרן ואת
בניו על סדר מצות העבודה בבית המקדש,
תורת הקורבנות, בגדי הכהונה, אכילת בשר
הקדשים וכו'. וכך עושה משה, מקדש את
המשכן והכהנים, מכין את הכהנים לעבודת
המקדש וכו'. עד סוף הפרשה, שאנו מוצאים
שמעידה התורה (ח, לו): "וַיַּעַשׂ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת
כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' בְּיַד מֹשֶׁה".

וכאן היתה לו לרש"י קושיא. וכי היתה לנו
מחשבה שאהרן הכהן ובניו לא יעשו מה
שמשה אמר להם בשם ה'? ואם כן, מה שבח
הוא זה שקיימו פקודתו של ה' יתברך, והלא
היה אהרן נבחר ה' יתברך לכהונה גדולה, ולא
יעלה על הדעת לחשוב שיעבור הוא או בניו
על מה שנצטוו מאת ה' יתברך, ולמה הוצרך

הכתוב להשמיענו שאכן
אהרן ובניו עשו את כל
הדברים אשר ציווה
אותם ה' ביד משה.
אלא, מבאר רש"י
בלשון זו: "וַיַּעַשׂ
אֶהֱרֹן וּבָנָיו" -

אם הקב"ה היה נגלה לכל אחד
ואחד מאיתנו, והיה אומר לנו: בני
אהובי, תניח תפילין, תשמר שבת...
איך היינו עושים את הציווי הזה?

לקיים את ציווי ה' על אף כל המכשולים
וההפרעות שיש סביבנו. אבל אהרן הכהן
ובניו, אף על פי שלא שמעו מה' יתברך בעצמו
את הציווי, שהרי הקדוש ברוך הוא לא נגלה
לאהרן ואמר לו את הציווי, אלא הוא אמר את
זה למשה שיצוה את אהרן, בכל זאת אהרן
קיים את ציווי ה' שאמר לו משה - כאילו
הוא שמע אותם מהקדוש ברוך הוא בכבודו
ובעצמו. וזה שאמר הכתוב: "וַיַּעַשׂ אֶהֱרֹן וּבָנָיו
אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' בְּיַד מֹשֶׁה", אהרן
קיים את כל מצות עבודת הקרבנות, ואת כל
המצוות בבית המקדש, כאילו הוא שמע את
הקריאה מבורא עולם.

וכך מצאתי בתורת כהנים על הפסוק (כאן):
"וַיַּעַשׂ אֶהֱרֹן וּבָנָיו", ששים ושמונים לקבל מפי
משה - כשומעים מפי הקדוש ברוך הוא. לא
זו בלבד שעשו וכיוונו כראוי, אלא אף עשו
את הדברים מתוך התרגשות של שמחה, כאילו
שמעו ממש מפי הגבורה, למרות שנצטוו
באמצעות משה רבינו עליו השלום.

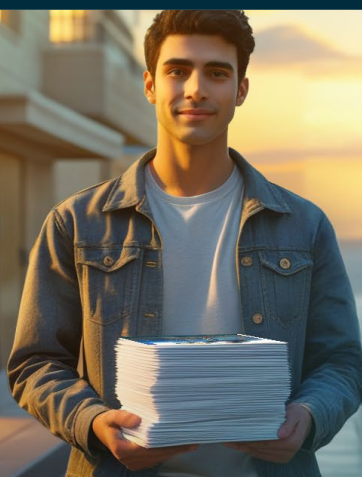
מצוות בשמחה

יש פה מסר אלינו. אנחנו צריכים לקיים את
המצוות כאילו בורא עולם בכבודו ובעצמו נגלה
אלינו וציווה אותנו עליהם, ביראה ובאהבה.
אנחנו אמורים להיות שמחים ומאושרים אחרי
כל לימוד תורה, אחרי כל קיום מצוה - כאילו
בורא עולם בכבודו ובעצמו ציווה אותנו על כך,
ואז בוודאי נוכל להתגבר לקיים את כל התורה
והמצוות על אף כל המכשולים וההפרעות
שיש סביבנו. אמן כן יהי רצון.
שבת שלום ומבורך

הצטרף להפצת
עלוני השבת
ותן לעוד משפחות
ליהנות מהתוכן
ולהתחזק - בזכותך!

03-8000-770

רוצה לראות ברכה בחיים?

זכה את הרבים

עלון "יגל לבי" מלא בתכנים
מחזקים ומשמחים,
מכניס אור לבית ומחמם את שולחן השבת

לגדל בחוכמה

הרב משה פינטו שליט"א
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

האחריות שלנו כהורים

החינוך מתחיל בבית

התורה מספרת על אדם שקילל את ה', והתורה מציינת: "ושם אמו שלומית בת דברי". מדוע התורה מזכירה את שם האם ולא את שם המקלל עצמו?

כאן טמון מסר עמוק על אחריות הורית. כשילד סוטה מהדרך, השאלה הראשונה צריכה להיות: מי חנך אותו? התורה מלמדת שהאחריות היא קודם כל על המחנכים - ההורים.

אנחנו מתפתים לעתים ל"רחמים" מוטעים על ילדינו. בחוץ קר, תן לו לישון במקום ללכת להתפלל, "הוא עייף, שיוותר היום על שיעור התורה". אבל רחמים אלה מחנכים לוותרנות ומזיקים בטווח הארוך.

דוגמה אישית

חז"ל מספרים על רבי שמעון בר יוחאי שנאלץ לברוח למערה כשחייו היו בסכנה. הוא לקח איתו את בנו אלעזר, למרות שעל הבן לא הייתה גזירה. במערה חיו בתנאים קשים מאוד - ישנו בתוך החול, למדו בייסורים וסבלו מחסור. מדוע לקח

כשילד רואה את הוריו מקפידים על תפילה במניין, מכבדים את השבת, קובעים עתים לתורה - זה חודר לנפשו והופך לחלק מזהותו.

האב את בנו? כי הוא לא היה מוכן "להפקיר את חינוך בנו", אפילו במחיר סבל משותף.

הסוד הגדול בחינוך הוא הדוגמה האישית. כשילד רואה את הוריו מקפידים על תפילה במניין, מכבדים את השבת, קובעים עתים לתורה - זה חודר לנפשו והופך לחלק מזהותו. האחריות על עתיד ילדינו מוטלת עלינו. לא המערכת, לא החברה - אנחנו. אל לנו לברוח מאחריות זו, גם כשהיא דורשת הקרבה. זוהי המתנה הגדולה ביותר שנוכל להעניק לילדינו.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו
מאיר מאזוז שליט"א

הרב אחיה עובדיה

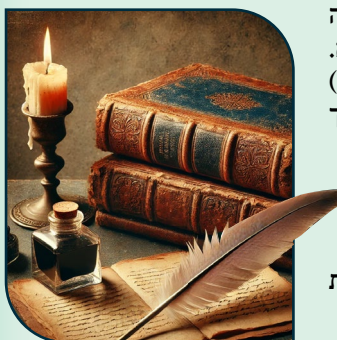
רמז במנין הפסוקים בפרשה

בפרשת השבוע פרשת צו יש ספרים שכתוב בהם שמנין הפסוקים של הפרשה 96, כמנין צו. אבל זה לא בדיוק, כי יש בפרשה 97 פסוקים והסימן שלהם עובדיה - עם וא"ו. ובפרשה הבאה פרשת שמנין יש 91 פסוקים כמנין עבדיה - בלי וא"ו. למה פעם עובדיה מלא ופעם חסר? כי בהתחלה - בפרשת צו כתוב מה הבגדים שהכהנים לובשים בשעת העבודה, ומה הבגדים של הלויים, ומה משה צריך לעשות, ומה אהרן עושה. אבל בפרשת שמנין נדב ואביהוא נפטרו, ואז העבודה נחסרה, לכן בפרשת שמנין עבדיה חסר וא"ו לרמז שהעבודה של המקדש נחסרה.

וזה בא ללמד אותנו מוסר, שכמה שאדם ישתדל ויעשה כדי שתצא עבודה שלמה ומלאה, בסופו של דבר העבודה תהיה חסרה. היום קראתי סיפור על האדמו"ר מליובאוויטש זצ"ל, היה חכם אחד קראו לו רבי נחום פרצוביץ, שהיה משותק בעוה"ר בחצי גופו, והיה ראש ישיבה ב"זכרון יעקב", והיו שם הרבה זבובים, ואף זבוב לא התקרב אליו ולא הפריע לו, כי הוא לומד תורה. והאדמו"ר מליובאוויטש התחנך בפניו שיוציא את הכתבים ואת החידושים שלו. והוא אמר לו: כן, כן, ובסוף נפטר ולא הוציא כלום. אחר כך באו והוציאו את החידושים שלו, אבל זה כבר לא באותה רמה.

"כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה"

כל מי שיש לו חידושים צריך להדפיס אותם, אם הוא יחכה, אחר כך יגיע זמן שירצה להוציא אבל הוא לא יוכל להוציא. ככה זה, בהתחלה יש לך כח להוציא ואתה לא רוצה להוציא, ובסוף כשאתה מזדקן אתה רוצה להוציא ואין לך כח להוציא. שלמה המלך אומר בקהלת (ט, י) "כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה, כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה", אחרי שאדם הולך מן העולם כבר הוא לא יכול לעשות כלום. לכן, כל מה שאתה יכול לעשות ולהוציא בחיים שלך זה יותר טוב.

עובדיה או עבדיה

אגב, רבי עובדיה הדאיה זצ"ל היה חותם עובדיה עם וא"ו. והוא ראה בחלום (ככה אני זוכר) שאומרים לו: למה אתה חותם עובדיה עם וא"ו? תחתום עבדיה בלי וא"ו, כי זה בגימטריא הוי"ה אדנו"ת. ומאז הוא התחיל לחתום עבדיה בלי וא"ו. אבל אני מצאתי רמז גם כן לעובדיה מלא וא"ו - "ידי גלילי זהב" (שיר השירים ה, יד), גלילי זהב בגימטריא מלא וא"ו 97 כמנין עובדיה מלא וא"ו. לכן, בין אם תכתוב עובדיה מלא או עבדיה חסר, העיקר שתחדש ותכתוב ותפרסם, ותתרבה התורה בעולם. אמן ואמן.

שמירת הלשון
הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

"איש אמו ואביו תיראו" (ויקרא י"ט ג')

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מיהודי יקר שברוך ה' מתחזק מידי יום ביומו בשמירת הלשון על ידי החיזוק היומי, שגורם לאושר פנימי. שנים רבות הוא עובד במפעל מסוים, שלאחרונה כמעט נדם. עקב קיצוצים רבים, חלו בו הרבה שינויים. חלק מהעובדים פוטרו וחלקם קודמו, ועוד הרבה שינויים אחרים. אביו של אותו יהודי שמע על מקצת ממה שקרה במפעל, ומהסקרנות רוצה לדעת על כל מה שחל. וכשמגיע הבן לביקור לקיים מצות כיבוד הורים, אביו מבקש ממנו את קולו להרים, ולספר לו מהנעשה במפעל: למה פלוני פוטר ואלמוני הושאר, ורוצה שיפרט על כל דבר ודבר. וכאן הבן שואל: אם בהכרח יגיע לידי דיבורים אסורים. וכבר כמה פעמים שהגיע לבקר את אביו, אותו לספר הוא מלהיב, על כל מה שקרה, וביקש שיעשה זאת במהרה, האם מותר משום כיבוד הורים, לספר לאבא על כל הארועים?

תשובה

אמרתי לאותו יהודי שמרן השלחן ערוך בהלכות כיבוד אב ואם (יו"ד סי' ר"מ סעיף ט"ו) כותב, שאם אמר לו אביו לעבור על דברי תורה בין מצות עשה כגון "אל תניח תפילין בידך", בין מצות לא תעשה, כגון "לא תלך רכיל בעמך", אסור לשמוע לאבא. ומסיים הש"ע, שאפילו לעבור על מצוה מדברי סופרים, אסור לשמוע להורים. וכך פוסק החפץ חיים (כלל א' סעיף ה'), שאפילו אביו ואמו שצריך לירא מהם, ולא לסתור את דבריהם, אם בקשו ממנו הוריו שיספר דבר שיש בו אפילו משום אבק לשון הרע, אין לשמוע לזאת ההוראה. וכמובן שעליו לסרב בדרך ארץ ובכבוד ובלשון של הוד. יהי רצון שנוזה לכבד את הורינו, ובד בבד לעשות את רצון בוראנו, אמן ואמן.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש
"ענפים הלכה"
*2381

השנה חל ערב פסח בשבת, ולכן ישנם כמה עניינים חשובים שצריכים לדעת לפי ההלכה.

1. לזכור להניח נר נשמה גדול מערב שבת, כדי שתהיה אש מוכנה להדליק ממנה במוצאי שבת שהוא יום טוב לצורך חימום ובישול המאכלים והדלקת נר של יום טוב. (ואסור להדליק את הנרות של החג קודם צאת השבת).

2. בכל שבת ישנה מצוה לאכול שלוש סעודות של פת, אבל בשבת שהיא ערב פסח כמו השנה, קיימת בעיה לעשות כן מאחר ומשעה 10:03 בבוקר אסור לאכול חמץ, וכן ישנן הרבה נשים שאינן רוצות להכניס לחם לבית מחשש שיתפזרו פיזורים בבית, וממילא נוצרת בעיה כיצד לקיים סעודות שבת, ויש לכך שתי אפשרויות וכל אחת תבחר כרצונה.

אופציה א': בסעודת ליל שבת, תיקח שתי מצות שלמות ותברך עליהן המוציא לחם מן הארץ. **בסעודת הבוקר** כיון שאסור לאכול מצה בערב פסח (כדי שתאכל את המצה בליל הסדר לתאבון), לכן יאכלו מצה מבושלת (שלא יוצאים בה ידי חובה בליל הסדר), ואופן ההכנה של מצה מבושלת הוא: תבשל מרק ביום שישי וכשהוא חם מאוד, תיתן בתוכו כמה מצות ותשהה אותן מעט זמן כדי שיקבלו את טעם המרק, וכך תוכל לקיים מצוות סעודת שבת בבוקר.

אופציה ב': לסעודת ליל שבת תשאיר כמה פיתות, בדיוק כפי מה שצריך לבני הבית לסעודת ליל שבת, ויקפידו שחם וחלילה לא יתפזרו חתיכות בבית. **ובסעודת הבוקר** יש להזדרז לאכול קודם השעה 10:03 בבוקר שזה סוף זמן אכילת חמץ.

סעודה שלישית. לא ניתן בשום אופן לקיים על לחם כיון שכבר מהשעה 10:03 אסור לאכול לחם, לכן מה שניתן לעשות הוא לקיים סעודה שלישית על מצה מבושלת או מטוגנת וכמו שכתבנו לגבי סעודת הבוקר, ובאופן שאין אפשרות, תקיים סעודה שלישית על עוגה מקמח מצה או מצה עשירה (כמו עוגיות פפושדו), או בתבשיל כמו אורז או דגים או פירות (אם אין אפשרות לעשות כן על מיני מזונות המותרים).

קדו) כשם שהשמן שבקרבן נסוג מעל ראשו של אליאב כך נסוג השמן מכל אחד מן האחים.

בכל אותו המעמד לא חשב ישי שיתכן שהקדוש ברוך הוא בחר בדוד בנו הקטן. נמצא שיש

עייב את משיחתו של דוד למלך

בכמה שעות, כי אם היה מזמן

את דוד עם כולם, מיד היה השמן

מבעבע ועולה לקראתו, והיה

נמשח מידית למלך על ישראל,

ואמנם לא היה זה עוון, אך לפי

דרגתם הרוחנית של ישי ובניו

היה מקום למידת הדין לקטר

עליהם. ומכיוון שהקדוש ברוך

הוא מדקדק עם צדיקים כחוט

השערה לכן מצאה מידת הדין מקום לגבות את

חובה.

כוחם של מעשים טובים בדורנו

מאמר זה למדנו מה הייתה מעלתו של ישי,

אבל יש לזה מסר מעודד עבורנו, אם הקדוש

ברוך הוא מדקדק במעשי הצדיקים כך גם הוא

מדקדק במתן שכרן של מצוות, ועל ימינו -

כתב האריז"ל - שכל מעשה טוב קטן שאנו

עושים, נחשב בשמיים כמו מעשים גדולים של

הצדיקים בדורות הקודמים, באו ננצל זאת יחד

ונרבה במעשים טובים.

לרכישת סדרת הספרים
"המלך דוד"
כנסו לאתר: "אופקים בוקס"

דוד, ותחתיו הגיע הבן השמיני. בתחילה סבר שמואל הנביא שאליאב בנו הבכור של ישי ראוי למלכות אך בורא עולם אמר לו שנמאס להיות למלך (על סיבת הדבר עיין בהרחבה בפרק טז

מאמר ה), לאחר מכן העביר ישי

את יתר בניו אך בכולם לא חפץ

ה.

כשנדייק בלשון הפסוקים

גלה דבר מעניין, כאשר הנביא

מתאר כיצד הגיע אבינב האח

השני לפני שמואל כותב הנביא

כך (שמואל א טז, ח-י) "וַיִּקְרָא

יְשִׁי אֶל אֲבִינָב וַיַּעֲבֵרְהוּ לִפְנֵי

שְׁמוּאֵל", ולאחר מכן "וַיַּעֲבֵר

יְשִׁי שְׁמָה", ולבסוף "וַיַּעֲבֵר יְשִׁי שְׁבַעַת

בָּנָיו", והדבר תמוה מדוע הפסוק

מציין שיש קרא והעביר את כל

ילדיו, הרי מתחילה זימן את כולם

לזבח כפי שכתוב בפסוק (שמואל

א טז, ה) "וַיִּקְרָא לָהֶם לְזֶבַח", מה

היה הצורך לקחת ולהביאם לפני

הנביא? אלא מבאר ה'דברי טובה'

(שמואל א ח"א עמוד שמג), כשראו

האחים שאליאב נמאס מלהיות מלך

הבינו מיד שלהם אין סיכוי לקבל את המלוכה,

כי אליאב היה ראוי למלכות יותר מכולם, ולכן

נאלץ ישי לקרוא לכל אחד מהם ולהעביר אותו

כנגד שמואל הנביא, אולי השמן שנמצא בקרן

שביד שמואל תבעבע ותעלה לקראתו, אך

כותב המדרש (ילקוט שמעוני שמואל א רמז

המלך דוד הרב אליהו עמר

מסר לדורות

רצח משפחת דוד המלך

במאמר הקודם הרחבנו על כך שיש היה

צדיק גמור, ונפטר רק בגלל חטא עץ הדעת,

שבו נגזרה מיתה על כלל האנושות, ונשאלת

השאלה, אם נגזר על ישי למות ב'עטיו של

נחש', מדוע לא זכה למיתה שיש עימה כבוד?

ותחת זאת נרצח בדם קר על ידי מלך מואב

(כפי שמבואר בהרחבה בספר 'המלך דוד' פרק

כב מאמר א), מותו של ישי מעורר

תמיהה קשה כיצד סובבו מן

השמים שצדיק גמור ימות במיתה

משונה? ועוד, מה חטאו אחי דוד

שגם הם נהרגו עימו, ובאיזו זכות

זכה להינצל האח הבודד?

עיכוב המלוכה

על מנת להבין את הדברים עלינו

לשוב ליום הכתרתו של דוד המלך בעיר

בית לחם, (כפי שיבואר בהרחבה בפרק זה

במאמרים הבאים) הנביא מתאר ששמואל

הנביא ביקש מישי לזמן את כל בניו למעמד

הקרבת הקורבן, כשבמהלכו יורה ה' לשמואל

מי מבני ישי ראוי למלכות. ישי הגיע עם

שבעה מבניו כשהוא מתעלם מהבן השביעי

אמונה.
מוטיבציה.
זוגיות.

עם הרב יגאל כהן!

אל תפספסו

<<<<<

שיעורים מחזקים בשידור חי

בערוץ היוטיוב ענפים

ראשון ורביעי • 19:45

הלכה ואמונה

מדרשת פסגות / גליס 37, פתח תקווה

גברים בלבד

שלישי • 21:45

השיעור המרכזי לחיים מאושרים

מדרשת ענפים / רחבעם זאבי 2

פתח תקווה / לנשים וגברים בהפרדה

לנחלת הכלל, האוכל שלה נאכל בידי אחרות וכל הפסקה נהפכה לסיוט מתמשך.

היא נלחמה יום יום בשיניים שלא להראות לאבא ואמא ולו מבט אחד של אומללות. ידעה שיש להם מספיק על הראש עם המחלה הנוראית של אחיה הגדול ולא רצתה להסב להם סבל נוסף. יום יבוא והיא תסתדר. היא תגדל. היא תפתח כוחות כאלה שירחיקו ממנה את כל ההתעללויות. היא הייתה בטוחה בזה והתקווה הזו נתנה לה את הכוח.

אבל היום, היום היה זה יום שונה.

עץ הזית הגדול שנטע בחורשה הביט בה במבט מרחם. טיפות גדולות של גשם נטפו ממנו, מוכיחות לה שעולם כמנהגו נוהג. היא הביטה בכפות ידיה הקטנות וראתה שהן אדומות מקור. היא חייבת לחזור הביתה, אולי שם במיטה החמה אם היום יש לה נכדים-כנראה שבת לא היה מזגן.

היא החלה להתקדם לכיוון הבית, מנגבת את דמעותיה בשרוול המעיל. כל העת מתרוצצות בראשה המחשבות. למה. למה דווקא היא. ולמה דווקא היום. אתמול אבא ואמא נסעו עם נתנאל לבדיקה נוספת, מלאי תקווה. הרופאים אומרים שהמצב ממש משתפר, שיכול להיות שיבואו ימים טובים יותר. היא ראתה את החיוך על פניהם של הוריה וזה היה שווה לה הכל. ודווקא היום היא הלכה שמחה יותר, נטענה בכוחות לקראת יום נוסף של סבל בבית הספר. ואז זה קרה. המורה החליטה שהיא פותחת את הבוקר בשיחת מוסר נוקבת. היא פתחה בכך שאינה מסוגלת עוד לראות את ההתנהגות של חלק מבנות הכיתה שפוגעות בבנות אחרות. היא תיבלה את השיעור בפסוקים ומסרים המחייבים אותנו, כבנות עם ישראל, בבין אדם לחברו, להתנהג בצורה מכבדת וראויה לכל אחת ואחת.

כל השיעור התגנבו אליה מבטים חשדניים מבנות הכיתה, והיא ידעה שהן חושדות בה שהיא הלכה לבכות למורה על התנהגותן. בהפסקה המבטים הפכו למילים והן הטיחו בה קשות על היותה תינוקת מסכנה שהולכת לבכות למורה על כל שטות. מה שלא באמת קרה.

זה היה הקש ששבר אותה. היא תמיד ניסתה להראות להן שזה לא באמת מפריע לה, ששום דבר לא יצליח לשבור אותה. היא מעולם לא אמרה מילה להוריה או למורה על ההתנהגות

את לא לבד

שנים של שתיקה. עד שברגע אחד-היא לא חייבת לשאת את זה לבד יותר.

הדמעות הללו שמלוות אותה בכל שלב בחיים. נותנות לה לפרוק מעט, להתפרק.

הילדה הקטנה שבתוכה לעגה לה בקול רפה, מייסר, את עדיין מתרגשת מדברים כאלו? הרי הם היו מנת חלקך מאז האינטראקציה הראשונית שלך עם בני אדם, למה את לא פשוט מתרגלת? ודי?

כי הלב לא נותן. אי אפשר להתרגל למציאות אומללה כזו. מציאות בה היא עוברת השפלות וייסורים על בסיס יומי, שרק אלוקים יודע מה הם גורמים לה להרגיש.

מאז שהיא זוכרת את עצמה היא לא הסתדרה. לא הסתדרה בגן, לא עם החברות, לא עם הגננות. לא הסתדרה בכיתה, בבית הספר. היא זוכרת את התקווה העמומה שהייתה לה בלב כשעלתה מגן חובה לכיתה א', אמנם רוב החברות המשיכו איתה את אותו המסלול אך היא הייתה בטוחה שבמסגרת אחרת הן לא יתנהגו כך. משהו ישתנה. משהו חייב להשתנות.

מהר מאוד הבינה שהתבדתה. הבנות בכיתה המשיכו ללעוג, להשפיל ולהקטין אותה בכל הזדמנות. החפצים האישיים שלה נהפכו

היא ישבה בכורסא החומה המרופטת, זו שבמשך שנים ספגה את הדמעות, את התפילות ואת הזכרונות מהימים ההם, הזכרונות שמעולם לא שיתפה.

אצבעותיה עטפו את כוס הקפה הרותחת, וגופה החל אט אט להתחמם מהקור שבחוץ.

הנכדים התרוצצו בבית החמים, קופצים ומשתוללים, מחוסרי דאגות. היא הביטה בהם במבט אוהב, וחשבה על הילדות שלה, שהייתה קצת שונה, קצת אחרת.

אולי הגיע הזמן לשתף. את בנותיה, את נכדותיה, בחוויות הללו, שהיא סוחבת איתה עד היום.

הכאב שלה

האדמה הייתה בוצית ולחה, העצים התנועעו ברוח עזה וטיפות גשם גדולות הרטיבו את בגדיה.

כל אלו לא מנעו ממנה להמשיך ולצעוד בחורשה הגדולה, משל הייתה מקום חמים ונעים הנותן מרפא לרגשותיה. הטיפות התחלפו בגשם שוטף ואיתן, דמעותיה.

משולחן רבנו

ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

לכבוד מורנו ורבנו ועטרת ראשנו שליט"א.

אני בחר מתחזק בגיל-18.5, וברוך ה' בתקופה האחרונה התקרבותי מאוד לשמירת תורה ומצוות, ואני מניח תפילין כל יום, וכן שומר שבת כמה שאני יכול, אבל המשפחה הקרובה והרחוקה שלי אינם שומרי תורה ומצוות, אז בדרך כלל אני משתדל בשבתות וחגים ללכת לחברים דתיים, אבל אני לא יודע מה לעשות בחג פסח הקרוב, כי אני לא יכול ללכת לחברים לכל כך הרבה זמן, והשאלה האם מותר לי להיות בבית עם ההורים שלי בזמן שיש חמץ בבית בחג הפסח. (כמובן שלגבי האוכל אני מזמין אוכל מוכן, וכל השאלה היא רק לגבי השהייה בבית שיש בו חמץ).

יריב ביטון.

לכבוד הבחור היקר והנעים יריב ביטון ה' ישמרוהו ויחיהו ומכל צרה ונזק יצילהו.

תחילה ברצוני לחזק את ידך ולברך אותך שחפץ ה' בידך יצליח ושתזכה לגדול בתורה וזכר שמיים טהורה, אין זה פשוט כלל לעבור ולעשות מה שאתה עושה, ובמיוחד לא לנער צעיר כמוך, כמה נחת רוח אתה עושה לקב"ה, אי אפשר לתאר, אשריך שזכית.

ובאשר שאלת האם מותר בחג הפסח לשהות בבית בו יש חמץ בחג הפסח, חשוב להדגיש תחילה שמלבד מה שאתה קונה אוכל מוכן כשר לפסח צריך גם להקפיד לאכול בסכ"ם חד פעמי, או לחילופין בכלי זכוכית שאינם בולעים לדעת מרן השולחן ערוך (ס" תנא סעיף כו). כמו כן בחדר בו אתה ישן יש לעשות בדיקת חמץ בליל הבדיקה.

אלא שלגוף העניין האם מותר לשהות בבית במצב כזה בו יש בבית חמץ, הנה בגמרא ובפוסקים (עיין פסחים ו ע"א, משנה ושלחן ערוך ס" ת"מ סעיף ב), מבואר שאפילו חמץ של גוי הנמצא בבית היהודי צריך לעשות מחיצה או לכפות עליו כלי, ואם כן גם במקרה הנזכר אם ישנה אפשרות לעשות כן ברור שזה מה שצריך לעשות, אלא שכל הנראה לא ניתן לכסות את החמץ בבית בו אוכלים חמץ כרגיל ח"ו, ואם כן יש לברר האם מותר לשהות בבית בלי מחיצות אלו, ואין כאן המקום להאריך, אבל מסקנת הדברים היא שבמקרה כזה ואין אפשרות אחרת ניתן לסמוך על הנראה מדברי המגן אברהם (שם סק"ד), שומתר לשהות בבית בו יש חמץ, רק צריך שתעשה לעצמך תזכורת שלא חס וחלילה להיכשל באכילת החמץ, כמו כן תשתדל שלא להיכנס למקומות בהם יש חמץ כמו המטבח וכדומה. (ועיין עוד בספר הליכות שלמה פסח עמ' קכא לגבי שהייה בלי בדיקת חמץ).

בברכת פסח כשר ושמן יגאל כהן.

הזו, ולו בשביל להוכיח שהיא חזקה. היא : לטוף המחלה קצרה משחשבנו" הלב הקטן יודעת להתמודד לבד. כזו היא הייתה תמיד, : שלה התמלא בשמחה. אולי, אולי עכשיו היא הישרדותית.

זה היה הקש ששבר אותה. היא תמיד ניסתה להראות להן שזה לא באמת מפריע לה, ששום דבר לא יצליח לשבור אותה. היא מעולם לא אמרה מילה

ועכשיו, כולן חושבות שהיא ילדה קטנה שמנסה לבקש עזרה מהסביבה. הן לא יודעות שהן כל כך הגזימו עד שהמורה ראתה לבד את ההתנהגות שלהן מבלי שהיא הייתה צריכה להלשין. אבל דרך להוכיח להן את זה לא הייתה לה, והיא נשארה כאובה ומושפלת. השיחה של המורה כמו התמוססה באוויר ולא נכנסה לאף אחת מהן ללב.

כשפתחה את דלת הבית קיבלה אמא את פניה בחיוך קורן. "למה את כל כך רטובה?"

בואי מהר תתייבשי ואמזוג

לך מרק חם."

מרק

חם??

זה זמן כה רב

שהיא משוועת לאוכל של אמא. להרגשה של בית. נורמלי.

משוה טוב כנראה באמת קורה.

היא לא הייתה צריכה לשאול

או לברר כי אמא הייתה להוטה

לשתף אותה מיד. ואכן, לא

חלפו דקות ארוכות והיא

התיישבה לידה, מחבקת

אותה בחום ומזרימה

את הדם שקפא לו

בגופה הקטן, אי שם

לפני ימים כה רבים.

"קיבלנו את תוצאות

הבדיקה של נתנאל."

היא קראה בשמחה.

"הרופאים אופטימיים

לחלוטין. המצב נראה

הרבה יותר טוב. כנראה שהדרך

אולי אמא אפילו תדבר עם המורה, אולי

היא תעבור בית ספר. כבר לא היה אכפת

לה מהתוצאה, העיקר שהיא לא

לבד. החוזק שניסתה

להקרין כל השנים,

ההתמודדות

לבד, לא

הוכיחו

את

עצמם. עכשיו אמא כאן

לצידה, מגוננת ומחבקת.

העתיד מעולם לא היה

נראה מבטיח יותר.

הכוחות ניצחו

דמעות מילאו את עיניה.

הלואי ואמה האהובה

הייתה פה היום. רואה את

הנחת, נהנית מהפירות. ויודעת,

יודעת שלמרות השנים הללו

שהייתה רחוקה ממנה, השנים

עליהן לא הפסיקה להתייחס

כל החיים, היא נתנה לה

כוחות שסייעו לה להקים

משפחה לתפארת. משפחה שכזאת.

דרך הרב מאיר כהן
חדשה

הכוח המופלא של התשובה

כקטן שנולד

מסופר על רבי אהרן מבלו זיע"א שבהיותו ילד הקשה מהו שאומרים בסליחות "עשה למען יונקי שדים. עשה למען גמולי חלב" הרי לא מגיע להם שום שכר, הלוא מדובר בתינוקות שלא הגיעו עדיין לכלל בני דעת, ולא שייך אצלם חטא ופשע ואיך שייך לבקש שבגלל שלא חטאו ולא פשעו יעשה הקב"ה למעננו?

אלא הפירוש הוא כך, כי הרי ידוע שבעל תשובה הוא כקטן שנולד, והוא כתינוק בן יומו, ולזה הכוונה שאם אנו הגדולים בני הבחירה שבים בתשובה, הרי אנחנו כיונקי שדים שלא חטאו, וכגמולי חלב שלא פשעו, לכן מבקשים אנו שהקב"ה יעשה למעננו.

בריה חדשה

אחים יקרים! צריכים לדעת שכל יהודי ששב בתשובה לה' יתברך על מעשיו הרעים, הוא נהיה ממש בריה חדשה. כמו שכתב רבינו דוד האבודרהם זיע"א (סדר תפילת ערבית של ראש השנה עמוד רס"א): "שכל אדם החוזר בתשובה דומה הוא כבריה חדשה" ועינינו הרוואות שתואר פניו של השב בתשובה משתנות. לכן אפילו אם אדם נפל רחמנא ליצלן לשאול תחתיות אל יתייאש חלילה, אלא ידע תמיד שברגע שהוא שב בתשובה, הוא נולד מחדש ונעשה כבריה חדשה.

נולד מחדש

אמר רבינו הכלי יקר זיע"א (דברים לב, ב'): "כל בעל תשובה דומה כאילו נולד באותו יום כמו שנאמר (תהלים קג, ג - ה) 'הסולח לכל עוונכי' וסמוך לזה 'תתחדש כנשר נעוריכי'."

לא דיברו איתו

אחים יקרים! צריכים לדעת שאנו לא יודעים באמת מהי כוחה של תשובה, רבי יהודה פתיה זיע"א מספר בספרו מנחת יהודה (יחזקאל) שהגיע אליו יהודי מבוגר שביקש לעשות תשובה. רבי יהודה הורה לו דרך תשובה והיהודי עשה כדברי הרב. לאחר זמן לא רב נפטר הזקן והודיע לרב בחלום שהגיע לבית דין של מעלה ולא דיברו איתו כלל על המעשים שעשה עליהם תשובה, ולכן הודה לרב רבות על החסד שעשה עמו.

אומנות האהבה
הרב רפאל אוכיון
רב קהילת 'משכנות התורה', מרצה ומטפל

המשפט שהרווקים חייבים להפסיק לומר

"אני פשוט לא מוצא/ת את הזיווג שלי."

משפט תמים, נכון? אבל דמיינו לרגע שאתם נוסעים במכונית ואומרים "אני פשוט לא מוצא/ת את היעד שלי" - בזמן שהמפה מקופלת בתא הכפפות, ה-GPS כבוי, והחלונות מכוסים באדים.

שלמה, בחור ישיבה בן 28, סיפר לי: "כבר פגשתי 42 בנות. כולן היו נחמדות, אבל תמיד הרגשתי שמשהו חסר." כששאלתי אותו מה הוא מחפש, ענה בחיוך: "אני אדע כשאפגוש אותה."

הנה הסוד הקטן: לחפש את הזיווג בלי לדעת מה באמת חשוב לנו זה כמו לחפש אוצר בלי מפה - אפשר לחפור המון בורות ועדיין להחמיץ את האוצר שנמצא ממש לידנו. בעולם של שידוכים, אפליקציות ואירועי רווקים, אנחנו מוצפים באפשרויות. דווקא משום כך, חשוב יותר מתמיד לדעת מה באמת חשוב לנו. וזה לא רק עניין של "רשימת תכונות" שטחית.

מיירי, מורה צעירה, שיתפה איך אחרי שנים של תסכול, היא ישבה וחשבה על שלוש השאלות המהותיות:

1. איזה סוג בית אני רוצה לבנות? (ולא רק "איזה חתן אני רוצה")

2. אילו ערכים חייבים להיות משותפים לנו? (ולא רק "איזה כובע הוא חובש")

3. באיזו אווירה אני רוצה לגדל את ילדיי? (ולא רק "איפה נגור")

המעבר מ"מה אני רוצה בבן/בת זוג" ל"איזה בית אני רוצה לבנות" שינה לה את כל הפרספקטיבה. פתאום היא הסתכלה על שידוכים דרך עדשה שונה לגמרי.

והנה הדבר המפתיע - דווקא כשהתמקדה בשאלות האלה, היא הפכה ל"פחות ברגנית" בעיני אחרים, אבל ל"יותר ממוקדת" בעיני עצמה.

"היו דברים שחשבתי שהם חשובים, כמו סוג הלימודים," היא סיפרה, "אבל כשחשבתי על הבית שאני רוצה לבנות, הבנתי שאלה דברים משניים."

אז במקום "אני פשוט לא מוצא/ת את הזיווג," נסו: "אני עדיין לומד/ת מה באמת חשוב לי בבניית בית יהודי." זה לא רק שינוי מילים - זה שינוי גישה שיכול לפתוח דלתות חדשות.

כי לפעמים, זיווג טוב זה לא מה שאנחנו חושבים שאנחנו רוצים. זה מה שאנחנו באמת צריכים כדי לבנות את הבית שתמיד חלמנו עליו.

הזמינו עכשיו >>
לכל חודש עד הבית
077-26-353-88

בוקר. קפה. חיזוק יומי

5 דקות של השראה עם חוברת "הלימוד היומי" מאת הרב יגאל כהן, לגברים ולנשים.

קצר וחזק מתנה לחיים מאושרים שפה קלה ופשוטה

לילה שלם, על פסגת אוורסט. לבד, בלי ציוד, בלי אוכל, בלי קבוצה. זהו סיט שאמור להסתיים במוות בטוח. מאז 1922, כ-322 איש מצאו את מותם בדרך לפסגה המיוחלת. בדרך כלל, בגין תנאי השטח הקשים, לא מצליחים להביא אותם לקבורה.

בשנת 2006, המטפס לינקולן האל (Lincoln Hall) היה אמור להיות הבא בתור ברישימה. הוא והקבוצה שלו הצליחו להעפיל לפסגה, אך בדרך למטה, בגובה של 28 אלף רגל, הוא התמוטט, כשהוא סובל מהתנפחות במוח (cerebral edema). הקבוצה שעמו ניסתה להחזיר אותו להכרה, אך ללא הועיל. הם קבלו החלטה, להמשיך לרדת מהר, בלעדיו. הם לקחו את הציוד שלו - שק שינה, חמץן וכו', והודיעו למשפחתו שהוא נפטר.

בבוקר שלמחרת, קבוצת מטפסים חדשה עשתה את דרכה במעלה ההר. כשהם הגיעו לגובה של 28 אלף רגל, הם היו המומים לראות את לינקולן יושב בשלג, חי! "אני מתאר לעצמי שאתם מופתעים לראות אותי כאן". הוא היה ללא ככפות. ללא כובע גרב. ללא

ששום צידו. אמנם נאלצו ללקטו את אצבעות ידידיו, שקפאו מפאת הקור, אך לינקולן חולץ חי, והורד מההר. ששאלו אותו, כיצד שרדת? הוא זקף וזאת לתרגילי הנשימה עמוקה שהיה נוהג להתרגל, ובעיקר לגישה "אל תתייאש" שליוותה אותו לאורך כל החיים, ובפרט בותות לילה. "אני אצא מפה, אני אראה את המשפחה שלי, אני לא נשבר!" כך הוא אמר לעצמו כל הלילה.

בפרשת צו, ישנו פסוק: "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה". גם בקרבנו צריכה לבעור "אש תמיד" - אש של תקווה, אש של כוחות, אש של תשוקה. אל תתנו לאש הפנימית לכבות אף פעם.

יידוע בשם הספרים הקדושים, שאמירת הפסוק "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" הינה סגולה למצבים שבהם מחשבות שליליות תוקפות את האדם - מחשבות שליליות בכלל ומחשבות של יאוש בפרט.

זכרו אף פעם לא לכבות את אש התקווה! וגם אם נשאתם לבד, בחושך, כשקר ומפחיד לכם - תדעו שבסוף השמש תזרח, והישועה עצמה, בעזרת השם, קרובה מתמיד.

"הדבר היחיד העומד בינך לבין ההצלחה שלך הוא סיפור שאתה ממשיך לספר לעצמך על למה אינך יכול לעשות זאת."

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הַעֲרָכָה
עֲצָמִית

שְׂאֵלָה: יֵשׁ לָנוּ בֶּן שָׁהוּא בְּגִיל הַבְּגָרוֹת
וְיֵשׁ לָנוּ הֶרְבֵּה חֲפוּכִים אִתּוֹ הַקְּשׁוּרִים
לַעֲבוֹדָת ה', כִּיצַד עָלֵינוּ לַהֲתַנְהֶג?

תשובה: יסוד הדברים שלנו הם, שפיוס רב רבם של הנסיונות הסובבים את הנער המתמודד, היסוד הוא 'חסר הערכה עצמית'.

כְּדִי לְהִבִּין אֶת הַדְּבָרִים אֲקִידִים אֶת דְּבָרֵי
רַבְּנֵי יוֹנָה (שֶׁעַר הָעֲבוּדָה הַנִּדְפָס מִכַּת"י
בִּתְחִיל הַסֵּפֶר) זֶה לְשׁוֹנוֹ: הַפֶּתַח הָרִאשׁוֹן
הוּא, שִׁיעַר הָאִישׁ הָעוֹבֵד עֵרָךְ.

עֲצָמוֹ, וְיִכּוֹר
מַעֲלָתוֹ וּמַעֲלָת
אֲבוֹתָיו וּגְדֻלָּתָם
וְחֶבְרֵתָם אֶצֶל
הַבּוֹרָא יִתְבָּרָה,
וְיִשְׁתַּדֵּל וְיִתְחַזַּק
תָּמִיד לְהַעֲמִיד
עַצְמוֹ בַּמַּעֲלָה

הָיָה וּלְהַתְּנֵהָ בָּהּ תָּמִיד וְכוּ', כִּי כַּאֲשֶׁר
יִתְּנָהּ תִּתֵּן, וְיַעֲלֶה בְּלִבָּבוֹ אֶת
דָּבָר שְׂאִינוֹ הֵגוֹן, יִבּוֹשׁ מֵעֲצָמוֹ וְיִבּוֹשׁ
מֵאֲבוֹתָיו, וְיִשְׁכַּב לִנְפְשׁוֹ וְיֹאמַר, אֲדָם
וְחָשׁוּב כְּמוֹנֵי הַיּוֹם יֵשׁ בִּי מַעֲלּוֹת טוֹבוֹת
רְמוֹת וְנִשְׁאָאוֹת, וְשֹׁאֲנֵי בְּנֵי גְדוֹלִים בְּנֵי מְלָכִי
קִדְּם, אִיךָ אֶעֱשֶׂה הָרַע הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
וְחִטָּאתִי לְאֵלֵקִים וְלֹאֲבוֹתִי כָּל הַיָּמִים
עכ"ל.

כָּל מִי שֶׁקֹּרָא אֶת רַבְּנוּ יוֹנָה לֹא נִשְׁאָר
שָׁלוֹ, מִבְּהֵיל בִּיּוֹר, הוּא אוֹמֵר שֶׁהַפֶּתַח
הָרִאשׁוֹן דִּהְיָנוּ הַדָּבָר הָרִאשׁוֹן שֶׁעוֹבֵד ה'
צָרִיק לַדַּעַת הוּא עֵרֵךְ עֲצָמוֹ - חֲשִׁיבוֹתוֹ

וְרוֹמְמוֹתוֹ וְלוֹמַר אֶת זֶה לַעֲצָמוֹ אֲנִי
חָשׁוּב...

הָבָה וְנָשִׁים יָד אֶל לְבָנוּ וְנֹאמֶר, כְּמָה
עֲשׂוֹת פְּעָמִים אִם לֹא מֵאוֹת וְאִם לֹא
אֲלָפִים שֶׁל פְּעָמִים אֲמַרְנוּ לִילְדֵינוּ שֶׁהוּא
לֹא בִסְדֵר, וְגַם יְכוֹל לִסְפֹּר אֶת הַפְּעָמִים
שֶׁהוּא כֵּן אֲמַר לִילֵד אֶת מַעֲלָתוֹ וְכְמָה
הוּא חָשׁוּב, אֵין בְּכַנְיָנִי בְּרָגַע שֶׁל 'נִחַת'
דִּהְיֵינוּ הִבִּיא מִבְּחוּן טוֹב וְכֻדּוּמָה, אֲלֹא
שִׂיחָה אִישִׁית שֶׁלָּךְ וְשֶׁלוֹ בְּאִיזָה גִּנָּה אוֹ
מָקוֹם שֶׁקֵּט בְּנֻדּוּחוֹת וּבְשִׁלוֹהּ אֲז אֲמַרְתָּ
לִילְדֶךָ: 'יְלָדִי הִקְרָ! יִצְאָנוּ לִסְבּוֹב כִּי אֲנִי
רוֹצֶה לֹמַר לָךְ
דָּבָר
חָשׁוּב וְעֲצוּם,
עַד כְּמָה אֲנִי
מַעֲרִיף אוֹתְךָ,
עַד כְּמָה אֲנִי
גָּאָה בָּךְ, עַד
כְּמָה
מַעֲרִיץ אוֹתְךָ
וְכֻדּוּמָה. וְלֹא

לומר את זה כססמא/מחמאה בעלמא.
אלא כננתי שתאמר לו את זה וכמו סוגיא
בלמוד אתה תביא לו הוכחות, ואם חסר
לך בזה אז לפניי הכל תחשב ותהרהר בזה
מה הם המעלות של הבן שלך, לא יתכן
שאתה חי אתו כבר למעלה מ-15 שנה
אם לא יותר ואתה לא יודע מה המעלות
שלך.

רק שאם נקח דברים אלו ונחדיר לילדינו, וכבר מקטנות נכניס בהם את גדלותם ורוממותם, ממילא הוא לא יפל לדברים שוליים, יהיה לו את הכוח והעז לעמוד בפני רוחות סוערות מפל סוג שהוא.

“
לחיות אמונה
- ולהרגיש
את הניסים

התחזקת
כך
מכר

שלום רב. הרב יגאל כבר
כמה שנים מאוד מחזק אותי מבחינת 'לחיות אמונה', תמיד
האמנתי והייתי דתית ב"ה אבל לחיות אמונה זה אחרת וזה מקל מאוד
על החיים! אני מעריכה שאין סירטון של הרב שלא ראיתי. מאוד מעריכה

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות
באמונה

אבא, כתבתי לך כמה מילים...

אתה תמיד שם

זאת אני, הבת שלך. זאת שבכל יום פונה אליך, זאת שאחרי שנים ארוכות של ריחוק, חזרה לזרועותיך. בכל יום אתה שומע ממני. למדתי לקשר כל דבר שקורה לי ישירות אליך, מצאתי אותך בדברים הגדולים וראיתי אותך גם בקטנים. לא שוכחת לרגע מי אתה ומה מקומך בחיים שלי. אני בכל יום מבקשת ממך דברים, אבא, בכל יום מתפללת שאצליח ושיצליחו אחרים, מבקשת ממך שתרפא אנשים, שתשלח זיווגים, ילדים ופרנסה לאלה שזקוקים... לפני כל צעד שאני עושה אני מבקשת שתצעד איתי, רוצה שתיקח חלק בכל מהלך בחיי... מבקשת ומבקשת ואז מבינה כמה כפויי טובה אנחנו.

כשאני חושבת על כיצד אנו נראים מלמעלה, אני מתכווצת וכואבת. אנחנו, העם המיוחד ביותר בעולם, העם הנבחר, אותו עם שאין שני לו, העם הכי חזק, הכי חכם, העם עם הלב הכי רגיש! ובכל זאת, אנחנו לבטח מאכזבים אותך לא פעם... אני כואבת על זה ובאותה נשימה נפעמת מעוצמת האהבה שלך! האהבה העצומה שלך אלינו, הילדים שלך, שאפילו

כשאנחנו הולכים נגד דרכך, אתה עדיין מחייה אותנו בכל רגע ורגע. לא פעם אני נעצבת על כך שהייתי רוצה להיות בת טובה יותר, ילדה של אבא, הייתי רוצה לעשות את רצונך בהכנעה מלאה, לקיים את כל מה שאתה מבקש, אבל לא תמיד אני מצליחה... לימים למדתי שיצר הרע הוא שגורם לי ליפול לעצבות, שהרי אתה שמח בי! אתה אוהב אותי! ונכון, אתה רוצה שאני אקיים את כל המצוות שלך, אתה רוצה שאלך בדרך שלך במלוא מובן המילה, שאבטל את רצוני למול רצונך ואני משתדלת, באמת משתדלת... אבל לעיתים אני נכשלת, לעיתים אני טועה... כולם מדברים על זה שאנחנו בדור אחרית הימים, שהמשיח עתיד להתגלות בכל רגע ממש, שצריך לעשות תשובה עכשיו! וההסתרה לא פשוטה... על אף שמרגיש כאילו בכל רגע היא עתידה להתגלות במלוא הדרה וניגאל סוף סוף. החיים בהם לא ניתן לראות את האמת הברורה, את הדרך הסלולה, את הנכון החד משמעי, הם שגורמים לנו לעיתים לטעות... אני יודעת שלא מגיע לי. לא מגיע לי שתאהב אותי כ"כ, שהרי חטאתי, עויתי ופשעתי לפניך... ובכל זאת אתה אוהב אותי, אתה אבא מושלם. אני יודעת שלמרות שאני לעיתים רודפת את עצמי, אתה שמח בי.

שלמרות שאני לעיתים נשברת, אתה שבשעת הקושי והכאב אתה מחבק אותי. אני יודעת שכל מה שאתה עושה איתי זה רק טוב, גם אם לעיתים קצת קשה לי לראות את זה...

לא מוותרת

האמונה שינתה את חיי מקצה לקצה. ההכרה בך ובנוכחות שלך בחיי הפכו את חיי על פיהם... או יותר נכון להגיד שסוף סוף יש סדר בבלגאן שהיה במשך שנים. מדהים איך אני מגלה היום כיצד דברים שקרו לפני שנים הובילו אותי למקום בו אני נמצאת ברגע זה, זה מראה לי כמה סבלנות יש לך, כיצד בנית אותי במשך שנים ארוכות כדי להגיע לרגע הספציפי הזה... לא התייאשת ממני גם כשהלכתי נגד כל מה שציפית וביקשת במשך שנים. לא הרמת ידיים...

אז כיצד אוכל להגיב כשאני מרימה ידיים כשקצת קשה? כשכואב? אם אתה לא מוותר עליי, כיצד אוותר עליך? כיצד אוותר על עצמי?

האם מותר לכבס בגדים בימי חול המועד?

אסור לכבס בגדים בימי חול המועד, והטעם לאיסור, כדי שיכבסו את הבגדים קודם לחג ולא ייכנס לחג כשהבגדים מלוכלכים. אבל בגדי זיעה כלומר בגדים הסמוכים לבשר שמחליפים מידי יום, כמו גרבים וכדו', אם אין להם אחרים להחליף, מותר לכבסם בימי חול המועד, מפני שהם מתלכלכים תמיד בזיעה ולכן התירו חכמים לכבסם. בגד שהתלכלך: מותר לנקות את הכתם בחומר ניקוי שאין זה נחשב כמו כיבוס. בגדי ילדים קטנים: מותר לכבסם בחול המועד, באופן שהם צריכים את אותו הבגד, אבל גם לילדים קטנים אסור לכבס בגדים שאינם לצורך החג. (וילדים קטנים הכוונה-מהלידה וכל זמן שהם עדיין מתלכלכים באופן קבוע, וזה נע בין גיל 4 לגיל 6, כל אחד כפי בגרותו). (המקורות לכל הנ"ל מבוארים בארוכה בשו"ת הלכה למעשה ח"א שיראה אור בקרוב)

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים
בהלכה" | 2381*

שקיימנו עימה מצוות עונג שבת, ובירכנו עליה ברכת המזון בקדושה. כעת בפסח, אכילת החלה הזו היא לא מצווה, אלא עבירה! למדים מכך כי ייתכן וכל השנה אנו חיים במין טעות.

חושבות שאנו יהודיות טובות שעושות מה שצריך, אך חג הפסח מזכיר לנו להתעורר, להתחדש. היום נולדים מחדש. יוצרים הרגלים אחרים ודרך חיים שונה, עם שייכות אמיתית לקב"ה. אם אנו מקיימות מצוות מתוך הרגל, כי כך גדלנו או כי כך צריך - הגיע חג הפסח, לעורר אותנו שניולד מחדש, וניתן טעם לכל מצווה. שכל ברכה תחשב ותאמר בכוונה הראויה לה, או לפחות במילים ברורות שיבינו הסובבים.

אם שכחנו במהלך השנה, לכבד את הבעל או להגיד תודה שהוא קיים, אז הגיע הזמן לעצור הכול ולומר - גם אם הייתי כך כל השנה, עכשיו זה חמץ. זה אסור.

על ידי כך מתחילים לשנות הרגלים ומקיימים מצוות מתוך אהבה.

על כל מאורע ניתן לומר שהוא בגדר "כפרת עוונות", אך מעלה גדולה יותר היא, להבין ולומר כי סובב אותנו חסד השם אמיתי. הכול מגיע מאהבה כנה של בורא העולם, אין רע היוצא מתחת ידיו. חובה עלינו, רק להודות ולהלל על כל מה שעובר! שנזכה להמשיך ולהתפרנס כל השנה, מהעושר הרוחני שנספוג בימות החג הקדוש!

לאשת חיל חג האמונה

לאחר הניקיונות והריצות, עכשיו כולנו מסובין בשולחן חג חגיגי של ליל הסדר הקדוש. קוטפים יחד את המתנות מהלילה הקדוש הזה.

לאחר חיפוש, בדיקת ושריפת החמץ מתוך תפילה, שנזכה לבער מקרבנו את החמץ האמיתי, את המיצות הלב והפנים. את הכעס וחוסר האמונה, שיסירו מאתנו דברים המעכבים את קבלת השפע מלמעלה, שכול ה'לא טוב' הפנימי יישרף ויעלם יחד עם החמץ ששרפנו.

חג הפסח הינו חג מיוחד במינו, המסמל את השייכות שלנו לקב"ה.

זהו זמן הלידה של עם ישראל, ובשעה זו, קיימת חביבות שמיוחדת רק לעת הלידה, כך הקב"ה אוהב אותנו בחג זה.

הרב שמשון דוד פינקוס זצ"ל אומר, כי פעמיים בשנה העבודה הרוחנית שלנו הינה התחדשות, בראש השנה ובחג הפסח. אך ישנו הבדל עצום ביניהם.

בראש השנה, המזל הוא מאזניים, דין. ישנו משקל וחשבון של מצוות כנגד עבירות.

לעומתן, ההתחדשות בפסח, היא שונה לחלוטין, ממש להיוולד מחדש.

בפסח קורה דבר נורא - אותה חלה, שאכלנו בסעודות השבת ובירכנו עליה,

מזכרת
הרבים
תאריך גולן

תאריך ארץ שבת הגדול

השבת שלנו נקראת "שבת הגדול" והיא שבת מאוד מיוחדת.

שבת הגדול היא השבת שלפני חג הפסח. בשבת הזו האור של כל שבתות השנה ביחד יורד לעולם ומסוגל לגאול ולהושיע ישועות פרטיות וכלליות. בשבת זו אנו מציינים את הנס שעשה עמנו הקב"ה כשהכין את העם ליציאה ממצרים. ובעזרת השם בצאת השבת, נשב לערוך את ליל הסדר. נאכל מצות, נשיר שירים ונקרא בהגדה, נקיים את ליל "פסח" כהלכתו. ומה פירוש "פסח"? הרי למדנו בבית הספר שנקרא כך משום שהקב"ה "פסח" על בתי היהודים במצרים, כאשר הכה את המצרים במכת בכורות. אבל למילה "פסח" יש פירוש נוסף ויפה: פסח זה צירוף של 2 מילים: "פה" + "סח". הכוונה, פה מדבר. כל העניין בקריאת ההגדה הוא להגיד שבחו של הריבונו של עולם.

יש לנו מצווה "והגדת לבנך" - לספר ולהעביר הלאה את סיפור יציאת מצרים ואת הניסים הגדולים שה' עשה לנו.

אבל מה קורה אם את לא יודעת לספר את הניסים ואת סיפור

יציאת מצרים? איך אז תגיד את שבחו של הקב"ה? על ידי שתספרי

על הניסים הפרטיים שלך! תכניי את המשפחה שכל אחד יגיע לליל הסדר

עם איזה נס/חסד אחד שהקב"ה עשה איתו השנה. אם נסתכל אחורה על

השנה החולפת מפסח שעבר, ודאי תראה כל אחת לפחות ישועה אחת

שעשה לה השם! ואת זה תספרי בליל הסדר! אם לא את הניסים שנעשו

לעם ישראל ביציאתם ממצרים, אז את הניסים שעשה לך השם כדי להוציא

אותך מה"מצרים" שלך.

ועל ידי כך את זוכה גם כן להכרת הטוב כלפי הקב"ה!

ממש דומה למה שמסופר בפרשת השבוע שלנו, פרשת "צו", שם מופיע בין

יתר הקורבנות גם "קורבן תודה". את קורבן התודה מביא האדם כאשר הוא

נקלע לסכנה ממשית או שיש סיכוי גבוה לסכנה והוא יצא ממנה בשלום.

יחד עם הקורבן היה צריך להביא הניצול 40 לחמים מ-4 סוגים שונים

101 מכל סוג, כאשר הכהן מקבל 4 חלות (חלה אחת מכל סוג) ואילו

הניצול אוכל את 36 הלחמים הנותרים יחד עם הקורבן ומצרף עמו את

בני משפחתו וידידיו... שנזכה להודות ולפאר את בורא עולם על כל ניסיו

וחסדיו שעושה עמנו בכל עת ורגע תמיד!

מלא סובלך
מזל גם להם.

רוצים להעצים את הברכה ביום השמחה שלכם?
סגולה ידועה לקיים סעודת עניים באותו היום

היו שותפים במצווה אדירה ובתרומה חד פעמית
200 איש יזכו לארוחה חמה בזכותכם ←

בשביל הנוער

ואת כסף זה השקעתי בחברה לקידוחים, שגם היא הגיעה אלי בדרך לא דרך, ומצאנו בארות של נפט ומכרה של יהלומים, והיום החברה הונפקה בבורסה, ושוויה נאמד בכמיליארד דולר...

הכל בידי ה'

פרשתנו עוסקת בענייני הקרבנות, אשר יש בהם חסרון כס, שהרי הכהנים צריכים להקריב כל יום ב' קורבנות, ופירש רש"י שזו הסיבה שהתורה נקטה בלשון "צו", שכל דבר שיש בו חסרון כס צריך זרוז (צו, לשון זרוז).

שהרי באמת הסיבה הפנימית שהאדם שוקל האם להוציא סכום מסוים עבור דבר מסוים, הוא רק משום שחושש שמא יחסר לו בעתיד בעקבות הוצאה זו. והנה התורה הקדושה באה לרמוז לנו בזה, שאין צריך לחשוש, שהרי בורא עולם שנתן לנו את היד להוציא את הכסף מהכיס, הוא זה שגם שם את הכסף בכיס...

ואם נתבונן עוד קצת נגלה, שכולם רודפים אחר הממון, בעוד שהממון אינו אפילו אמצעי, שהרי ברצות ה' לא יועילו מיליוני דולרים לקנות אפילו לחם פרוס מהמכולת.

וכמו שאירע לי בשבוע האחרון, כאשר הגעתי למכולת כדי לקנות לחם וחלב לביתי, וגיליתי שאין כסף בכיס, ולחזור לביתי להביא כסף לא היה שייך באותה העת, ומייד פניתי לבורא עולם "שיארגן" לי כמה שקלים... והנה לאחר כמה שניות עבר לידי חבר, והלווה לי כמה שקלים, וקניתי את הלחם והחלב.

לאחר כמה דקות גיליתי דבר מדהים: היה באחד מכיסי אלפיים ומאתיים ש"ח!!!... ולא שמתי לב לכך. ואז הבנתי שלא עם כסף קונים, אלא עם גזירת ה' בלבד!!!

וכמו שמידענו בסיפור לעיל התלהב והתלהט אחר העסקה הקורצת, שבעצם הייתה אמורה להפילו לשאול תחתיות, ולבסוף, ברגע האחרון יודע תעלומות שינה את התוכנית והעשיר את היהודי מסיבה שידועה רק למסובב...

ללמדנו שלא ההשתדלות והעבודה והכסף מביאים את התוצאה, אלא גזירת ה' יתברך בלבד! בברכת שבת שלום ומבורך

מוכן לעזור לי בקשרי הענפים עם הבנקים.

לא היה לי הרבה זמן לברר, אך בבירורי המועטים אמרו לי ידידי יודעי דבר, שכדאי לי לחטוף את העסקה כל עוד היא קיימת.

בלי להתמהמה סידרתי את כל המסמכים הדרושים, וחתמתי חוזה על העסקה שאמורה להיות מכרה זהב נדיר עבורי.

כעבור חודשיים התבהרה לי התמונה במלואה: הבוס שהיה חבר ממש טוב שלי, התגלה כנוכל ממדרגה ראשונה!

המניע היחיד שגרם לו למכור לי את בית האבות ובמחיר שכזה, היה מידע מדויק שהגיע אליו מחברו המקושר לממשל המקומי של שיקגו, שבעוד חודש המושל מעביר חוק שכל בתי האבות, יהיו תחת שליטה של הממשל המקומי, והמחירים יהיו בפיקוח, כך שהעסקה היא ממש חתול בשק, משום שכאשר בתי האבות יהיו בפיקוח ממשלתי, גם ב-80 שנה לא אצליח להחזיר את המשכנתא, למרות המחיר הנמוך, אך לבורא עולם הייתה תכנית אחרת... וממש יום אחד לפני שהחוק יצא לפועל, המושל נפח את נשמתו, והמושל שהגיע תחתיו זנח את התוכנית, כך שהחוק מעולם לא יצא

לפועל, לאכזבתו של חברי (לשעבר) הנוכל. לאחר חישוב קצר, מכרתי את "בתי האבות" במחיר מלא, והרווחתי ביום אחד מיליוני דולרים,

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג

בית אבות מחולכד...

ההשגחה פועלת

בשיקגו חי יהודי עשיר ששווה כמעט מיליארד דולר, אשר את סוד עושרו סיפר לידידי ואהובי ז. מ. ה"ו, וכך סיפר: שנתיים לאחר נישואיי, התקבלתי לעבודה בתפקיד "רואה חשבון" בבית אבות מקומי, וכך ביליתי חמש שנים רגועות ושקטות עם משכורת צנועה.

יום אחד פנה אלי הבעלים של בית האבות, והציע לי הצעה מפתה, וכך אמר: אני כבר אדם מבוגר, ואין בכוחי לנהל את רשת בית האבות שיש לי, ובהיות שמצאת חן בעיניי, אני רוצה למכור לך את שמונת הבניינים עם כל הציוד אשר בתוכם כולל הזכיון, בחצי מחיר!!!

אני כמעט נפלתי מהכסא, במיוחד כשהוסיף ואמר, שגם במשכנתא הוא

הנוער שואל

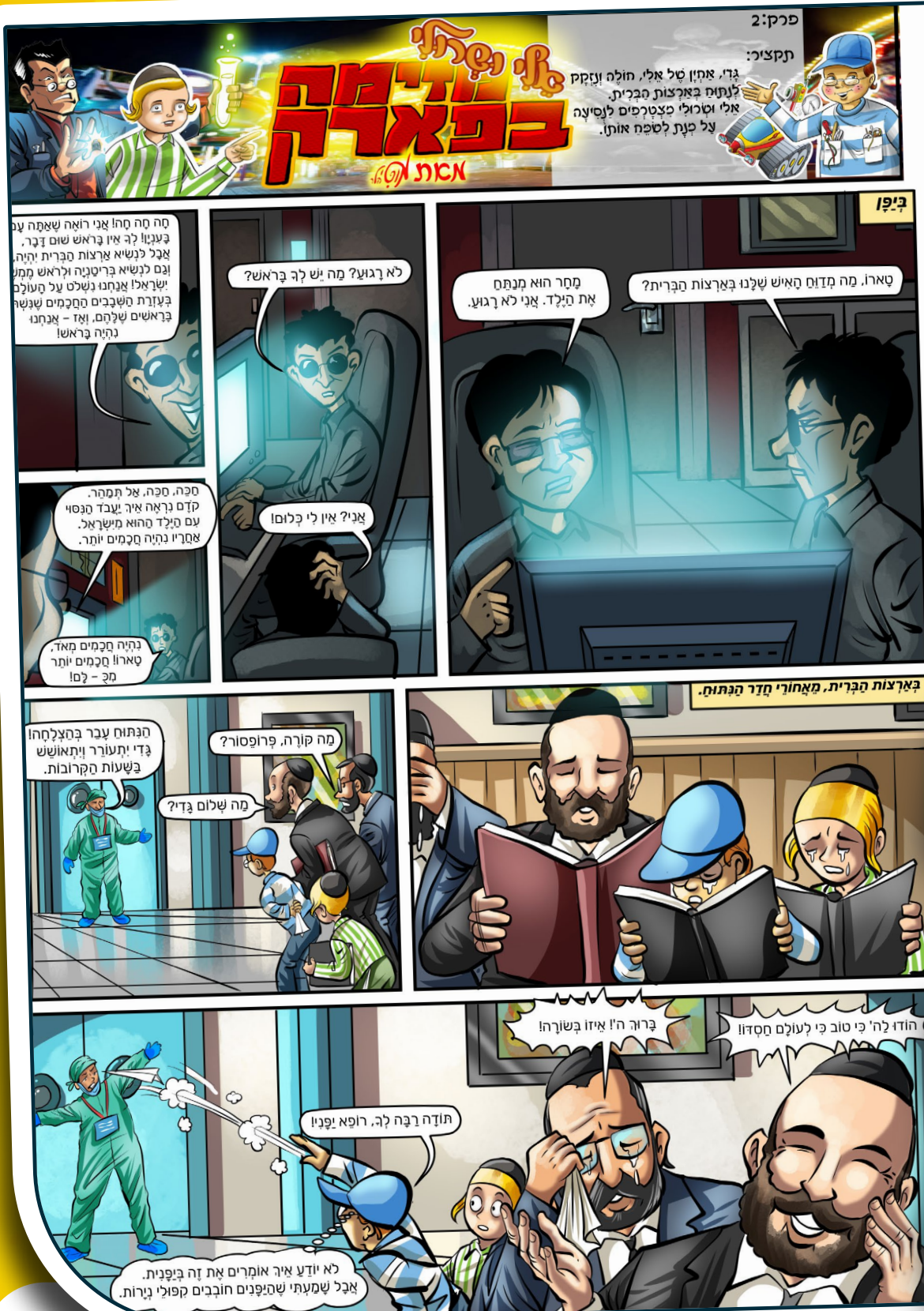
הרב נריה ברבי
ראש "ענפים
בהלכה" | 2381*

שלוש לכבוד הרב שליט"א אני מגדל בביתי תוכים, ולפי מה שביררתי האוכל שאני מאכיל אותם כל השנה הוא מורכב גם מחמץ, והשאלה האם מותר להאכיל בו את התוכים?

אם הוא מאכל שאינו ראוי למאכל אדם, מותר להאכילו לבעלי חיים, אבל מאכל הראוי לבני האדם או לחילופין אם אינו בתערובת אלא הוא חמץ בעין (כלומר אפילו אם אינו ראוי למאכל אדם אבל הוא לא בתערובת אלא החמץ עומד בפני עצמו), אסור להאכילו לבעלי חיים או להנות ממנו בכל דרך אחרת.

(ע"פ המבואר בשלחן ערוך סי' תמב סעיפים א-ט-י, וכ"כ בנדון דידן בשו"ת אור לציון ח"ג פ"ח ה"ה)

סקה

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל
ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

נראה אותך!

על מי כתוב בגמרא
'קדוש וצנוע'?

פינת הילדים

פרשת שבוע אורים

צו

ילדים יקרים, השבוע אנחנו קוראים את פרשת צו, הפרשה השנייה בספר ויקרא. בפרשה זו ה' מצווה את משה להסביר לאהרן ולבניו הכהנים את עבודתם במשכן. פרשת צו ממשיכה לדבר על הקרבנות, אבל יש בה משהו מיוחד - היא מלמדת אותנו על "אש תמיד" שהייתה על המזבח: "אש תמיד תוקד על המזבח, לא תכבה".

הכהנים היו צריכים לשמור שהאש על המזבח תדלק כל הזמן, יום ולילה,

בלי הפסקה. זה לא היה קל! הם היו צריכים להוסיף עצים ולהשגיח על האש תמיד.

האש במזבח מזכירה לנו את החום והאור שצריכים להיות בלב שלנו כלפי בורא עולם. כמו שהכהנים שמרו על האש שלא תכבה, גם אנחנו צריכים לשמור על האהבה וההתלהבות שלנו בעבודת ה'.

לפעמים קשה לנו להתפלל בכוונה, או שאנחנו מתעייפים מלקיים מצוות. אבל פרשת צו מלמדת אותנו שחשוב להמשיך ולהתאמץ - לשמור על "אש תמיד" בלב שלנו!

כל ברכה שאנחנו מברכים, כל מילה של תפילה, וכל מצווה שאנחנו עושים - מוסיפה עוד קצת "עצים" לאש הקדושה שבתוכנו.

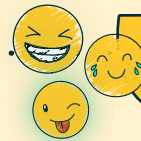
זכרו, בורא עולם שמח כשהלב שלנו בוער באהבה אליו, וכל מאמץ קטן מדליק אור גדול בשמיים!

ראיתי עופות דורסים בזים למישהו כי הוא נשר. אוח. אין להם רחמים??? הם יכולים להיות כל כך אכזריים לעיטים.

שוטרים תפסו אותי עם כבש בדרך להר הבית. אמרתי שזה היה בכלל הרעיון של הכבש, כי זה הכי קל להאשים את הקורבן

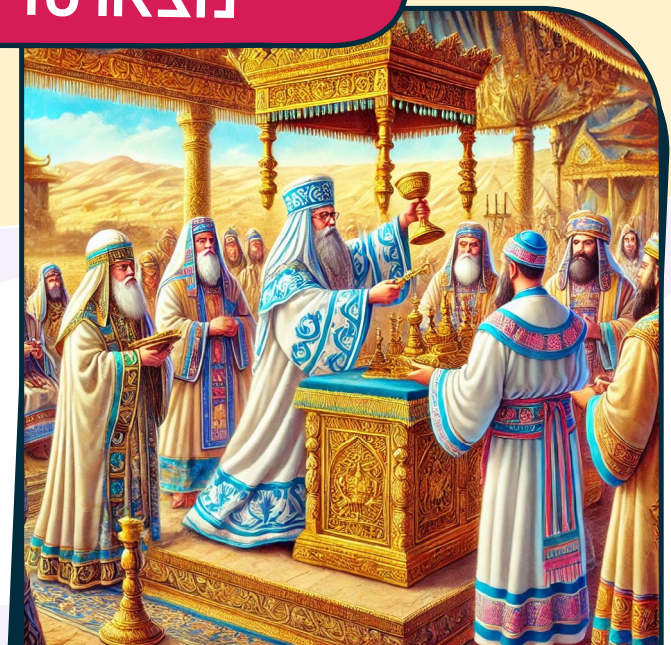
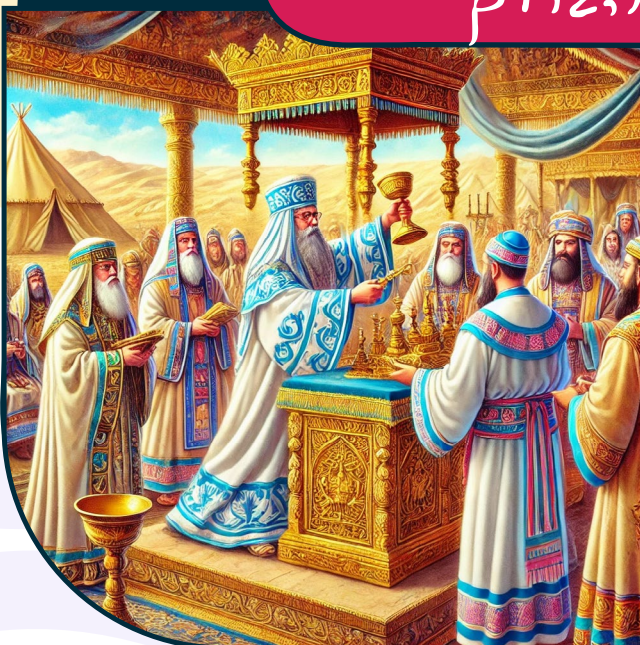

מצחיק מאד... | אמיאל מויאל

אפשר שהמוסד יביא בחשאי נייר טואלט ונקרא לזה "מבצע שלום הגליל"?

מצאו 10 הבאים

מה

הפסוק למען צפרלה

יודעים את התשובה? שלחו לנו במייל
anafeamalon@gmail.com

השמחה הייתה עצומה! החסידים שלו יצאו לקראתו בשירים ובריקודים, והכריזו על היום הזה, י"ט בכסלו, כיום חג שנקרא "חג הגאולה".

מאז, בכל שנה, החסידים חוגגים את י"ט בכסלו בשמחה גדולה. הם לומדים את תורת החסידות, שרים, רוקדים ומודים להשם על הנס הגדול.

סרקו את הקוד וצפו
בסיפור צדיקים
בעריכת AI חדשנית
<<<

היום הזה מזכיר לכולנו את הכוח של אמונה חזקה, את החשיבות של שמירה על עקרונות ואת הערך של תורה שמאירה את החיים בשמחה ואהבת השם.

סיפור צדיקים

בעל התניא

בעיירה קטנה ברוסיה הקפואה, חי רבי שניאור זלמן, איש חכם וצדיק גדול.

הוא היה מייסד חסידות חב"ד ולימד דרך מיוחדת בעבודת ה', שדיברה על אהבה, שמחה וקשר עמוק לתורה. רבים התפעלו מתורתו ובאו ללמוד ממנו, אך היו גם כאלה שלא הבינו את דרכו, והתנגדו לו מאוד.

המתנגדים החליטו לעצור אותו, ובתחבולה רעה סיפרו לקיסר הרוסי סיפור לא נכון.

הם טענו שרבי שניאור זלמן שולח כסף לארץ ישראל כדי לעזור לאויבי רוסיה.

הקיסר האמין להם ושולח חיילים לקחת את הצדיק ולהביאו לעיר הגדולה פטרבורג.

בדרך לכלא, רבי שניאור זלמן לא פחד.

הוא ידע בלבו שהוא לא עשה דבר רע.

הוא התפלל לבורא עולם שייתן לו כוח לעמוד בניסיון.

כשהגיע לכלא, חקרו אותו השוטרים ושאלו אותו שאלות קשות. הם דיברו אליו ברוסית, אך רבי שניאור זלמן ענה להם באידיש - השפה שבה דיברו היהודים באותה תקופה. "למה אתה לא עונה לנו ברוסית?" שאלו בכעס. והוא ענה בשקט: "עם רוסים אני מדבר ברוסית, אבל אתם יהודים, ולכן אני מדבר אליכם באידיש".

התשובה המיוחדת שלו הפתיעה אותם, והם התחילו לכבד אותו.

בזמן שהותו בכלא, האוכל שהוגש לא היה כשר. רבי שניאור זלמן סירב לאכול אותו, אפילו כשהיה רעב מאוד. השוטרים ניסו להכריח אותו לאכול, אך הוא עמד על עקרונותיו בכל תוקף.

לבסוף, שר חשוב הגיע והבין שמדובר באדם קדוש ומיוחד.

הוא הורה להפסיק את הניסיונות להכריח אותו לאכול.

לאחר חמישים ושלושה ימים של סבל, תפילות ואמונה חזקה, החליט הקיסר לשחרר את רבי שניאור זלמן.

פלאות הבריאה

הפיל

- הפיל הוא בעל החיים היבשתי הכי גדול בעולם! משקלו של פיל אפריקאי בוגר יכול להגיע עד 6-7 טון, ובמקרים נדירים אפילו 10 טון!
- אורך גופו של הפיל יכול להגיע עד שבעה מטרים, כמעט כמו אוטובוס קטן!
- האוזניים של הפיל עוזרות לו להתקרר בחום. כשהוא מנופף בהן, הוא יוצר רוח שמקררת את גופו.
- לפילים יש חוש שמיעה מעולה! הם יכולים לשמוע קולות בתדר נמוך ממרחק של עד 10-20 קילומטרים, תלוי בתנאי השטח.
- למרות שהם גדולים וכבדים, פילים יודעים לשחות! הם יכולים לשחות למרחקים ארוכים ומשתמשים בחדק שלהם כמו שנורקל.
- הפיל יכול לנוע במהירות של עד 24 קמ"ש, וזה די מהיר בשביל חיה כל כך גדולה! מעניין לדעת שהוא אף פעם לא מקפץ - תמיד לפחות רגל אחת נוגעת בקרקע!
- האף של הפיל, הנקרא חדק, הוא שריר חזק וגמיש במיוחד! הוא מסוגל להרים חפצים במשקל של עד 270 ק"ג ולבצע תנועות עדינות כמו לקטוף עלים קטנים.
- לפיל יש זיכרון מדהים! הוא יכול לזכור אנשים, מקומות, ופילים אחרים אפילו אחרי עשרות שנים!
- פילים הם חיות רגשיות. הם יכולים לחוש צער, לזכור אירועים עצובים ואפילו לנחם אחד את השני כשהם מאבדים חבר.
- מבנה הרגליים של הפיל מיוחד. מה שנראה כמו ברכיים אחוריות זה בעצם פרקי הקרסול שלו!
- לפילים יש חטים העשויים שנהב. אצל חלקם הם יכולים

לצמוח לאורך של עד 2 מטרים, ובמקרים נדירים אפילו יותר.

נקבת הפיל, הפילה, יולדת אחת ל-4-5 שנים. תקופת ההיריון שלה היא הארוכה ביותר מכל היונקים - 22 חודשים!

פילים הם צמחוניים. הם ניזונים מעשבים, עלים, פירות וקליפות עצים, ואוכלים כ-150-300 ק"ג מזון ביום!

הפילים לא רואים טוב למרחקים ארוכים. הם יכולים לראות בברור רק עד כ-20 מטרים, אבל החושים האחרים שלהם מפצים על כך.

לעור של הפיל יש עובי של כ-4 ס"מ! למרות זאת, הוא רגיש מאוד לשמש ולגירודים, ולכן הם מתפלשים בבוצ כדי להגן על עצמם.

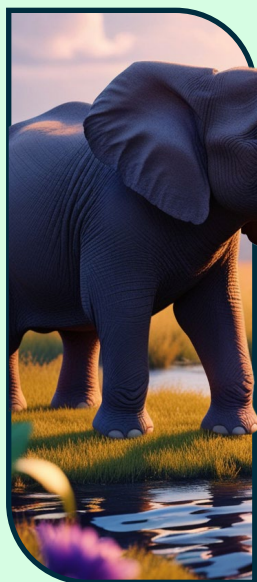
הפילים מתקשרים ביניהם בקולות נמוכים שאנו לא שומעים! הם מסוגלים להעביר מסרים זה לזה דרך תנועות בקרקע ואפילו לזהות קריאות של בני משפחתם ממרחקים גדולים.

הפיל מלמד אותנו על גדולת הבורא. בעינינו, הוא רק בעל חיים, אבל כל פרט בגופו ובנוהגו מראה לנו חכמה אלוהית עצומה.

סרקו את הקוד וצפו
בסרטונים מרתקים
בערוץ היוטיוב שלנו
<<<

כשאנחנו רואים פיל, אנחנו יכולים להתפעל מהעוצמה ומהחוכמה שה' ברא בטבע

**היו שותפים בחסד!
לתרומות ולשותפות:
03-8000-770**

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע סלי מזון ומצרכים לכ-800 משפחות הזקוקות לכך. בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה ארוחת צהריים מכובדת לכ-200 ילדים ומבוגרים מעוטי יכולת

מתחזקת
מהסרטונים
ולא יודעת איך
להמשיך?

מעוניינת
בשיעורי תורה
ליד הבית?

יש לך שאלות
באמונה?

סדקי את הקוד
והשאירי פניה

ענפים זה הבית שלנו תמיד יש תשובות

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עריכה לשונית: תהילה עובדיה | הפצה: ישראל ונטלי בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו << 03-8000770

נר תמיד

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהיץ בת זיוה ע"ה

להצלחת משפחת
לוגסי, באר שבע

להצלחת משפחת
כהן, גבעת שמואל

לרפואה שלימה
מרים בת חנה מלכה

לרפואה שלימה
יפית נחמן בת סיון